

Nr 63.

Av herr Norling och herr Persson, Helmer, om införande redan vid innevarande års riksdag av lagstadgad rätt för vissa arbetstagare till tre veckors semester.

Enligt nu gällande semesterlag tillförsäkras arbetstagare en dags semester för varje månad varunder arbetstagaren arbetat minst 16 dagar samt för arbetstagare som ej uppnått en ålder av 18 år ytterligare en halv dag.

Dessutom ha vissa arbetstagargrupper med pressande och hälsofarligt arbete enligt beslut av 1946 års riksdag erhållit rätt till semester från 18 till 36 dagar. Det senare antalet semesterdagar erhålla endast de som sysselsätts med arbete, vari ingå röntgen eller radioaktiva ämnen.

Att nuvarande allmänna semester för arbetstagare av två veckor är att anse som minimisemester framgår av semesterkommitterades uttalande i betänkandet SOU 1945 nr 59, där man uttalar att två veckors semester för arbetstagare som arbetar hela året är att anse som ett minimibehov.

Uttalandet att tvåveckorssemestern endast är att betrakta såsom ett lagstadgat minimum och att sålunda underförståtts att längre semester kunde fastställas vid avtalsuppgörelserna har emellertid inte resulterat i att semestern för flertalet arbetare kommit att överskrida den lagstadgade. Det är för närvarande endast ett fåtal arbetstagargrupper, som kunna på underhandlingens väg erhålla längre semester.

Den stegring av levnadskostnaderna, som ägt rum de senaste åren dels genom nya och höjda indirekta skatter, dels genom annan fördyring, har gjort att arbetstagarna tvingats stegra sin arbetsintensitet för att skydda sig mot standardsänkning. Detta har haft till följd att en snabbare förslitning såväl fysiskt som psykiskt drabbat arbetstagaren, vilket bland annat kan avläsas i den ökade olycksfallsfrekvensen.

Enligt kommerskollegii index höjdes den industriella produktionsvolymen mellan 1935 och 1947 med 72 % och enbart mellan 1947 och 1948 med inte mindre än drygt 6 %. Som vi redan påpekat kommer en stor del av denna produktionsökning på arbetsintensitetens område, varför ett allt större behov förefinnes av en längre sammanhängande viloperiod för arbetstagaren.

Sverige ligger för närvarande långt efter en rad länder i vad det gäller lagstadgad minimisemester. Inte endast de länder som övergivit det kapitalistiska produktionssystemet utan även ett sådant land som Norge ha långt förmånligare semesterbestämmelser för arbetarna än vad fallet är i vårt land.

Vi anse dels att denna fråga är så brännande, dels att varje ytterligare

utredning är så helt utan mening, att förslag i denna sak bör föreläggas innevarande riksdag.

Med stöd av vad vi sålunda anförte föreslås,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till innevarande års riksdag till lag, som garanterar arbetstagare som arbetat hela året tre veckors semester.

Stockholm i januari 1950.

Anton Norling.

Helmer Persson.
